

[17-04-2012]

Queen van de pick-up

'What did you expect?'

Ja, wat had ik eigenlijk verwacht?

Een tricycle allicht. Hét vervoermiddel bij uitstek in de Filippijnen. Die kleine lawaaierige wespen die zoemend in je hoofd blijven hangen. Ze krioelen in het straatbeeld. Duizenden. Een motorfiets waaraan een overkapping op wielen vastgemaakt is. Het aantal passagiers dat ze vervoeren overtreft elke verbeelding. Laatst zag ik er eentje met een familie van zeven personen. Mét levende kippen.

Efficiënt, snel en goedkoop.

Vanavond heeft mijn gastvrouw een ander transportmiddel in petto.

Een pick-up. Een kleintje, dat past bij de bescheiden vissersonderneming van haar gezin.

Ik wijs vragend naar de laadbak. Prompt worden twee plastic stoelen over een dwarsbalk geplaatst, tegen de stuurcabine aan.

De chauffeur klapt de laadklep naar beneden en geeft me een zetje.

Dit blijkt een uitzonderlijk schouwspel te zijn. Uit het centrum waar we zopas een vergadering hadden, stromen de deelnemers naar buiten. Nieuwsgierig naar deze unieke bezienswaardigheid: een blanke madame achterop een pick-up.

Voorzichtig neem ik plaats op het roze zitje. Mijn Filippijnse vriendinnen klappen in de handen van plezier. Tuk als ze zijn op foto's, verlichten de eerste flashes de valavond.

Helemaal in mijn nopjes, wuif ik de kijkers toe. Eerst vrolijk wapperend en dan met een stijf handje zoals een koningin die vanuit een open koets haar onderdanen begroet. De spontane glimlach van de Filippina's verbreedt zich tot een schaterlach. De camera's flitsen.

De pick-up komt in beweging. De stoeltjes schommelen vervaarlijk.

'Wow', piep ik angstig. Meteen liggen mijn sterallures aan diggelen. De queen kan nog net haar evenwicht bewaren. Dit zorgt uiteraard voor nog meer hilariteit bij het publiek.

Gelukkig ben ik niet de enige passagier. Een van de vrouwen grijpt mijn rechterbeen stevig vast. Een andere neemt mijn linkerarm in een houdgreep.

'You are safe ma'm', klinkt het overtuigend.

Nog een laatste aarzelende groet. We hobbelen over het paadje, richting San Angel, drie kilometer verder langs de kust.

Eenmaal op de hoofdweg, drijft de chauffeur de snelheid op.

De vochtige warmte die overdag elk kledingstuk klam aan je lichaam doet kleven, maakt plaats voor een zacht briesje. De avond is zalig lauw.

Dit is puur genieten. Antique, de westelijke provincie van een van de grote eilanden ten zuiden van Manila, begint mij steeds beter te bevallen. De gastvrijheid van de mensen is hartverwarmend. De natuur is een exotisch samenspel van stranden en bergflanken met een tropische begroeiing. Daar tussenin bevinden zich de rijstterrassen, waar het jonge groen net boven de waterspiegel uitsteekt.

Mijn gidsen wijzen nu trots elk officieel gebouw aan. De nieuwe mall echter gunnen ze geen blik waardig. Deze betekent een dodelijke concurrentie voor hun lokale markt.

Wat later draaien we een donkere landweg in, die eerst verhard, maar verder steeds drassiger wordt. Hier wonen deze vrouwen en hebben ze hun winkeltjes. In moeilijke omstandigheden houden ze hun onderneming draaiende. Hun hoofddoel bestaat erin hun

kinderen een betere toekomst te garanderen.

Dit avontuur mag niet te lang meer duren. Ik word zeeziek. De sterrenhemel helt vervaarlijk. Het bladerdak van de palmen zwiept langsij. De banden van de pick-up zuigen zich vast in de modder.

Eindelijk het verlossende 'Here we are'.

Behoedzaam word ik uit de pick-up geholpen.

Mijn gastvrouwen loodsen mij gearmd een sober huisje binnen. Een heus welkomcomité wacht ons op. Een ploeg van acht buurvrouwen bereidde een smakelijke maaltijd. Spontaan heffen ze hun volkslied aan.

We verzusteren tot laat in de avond.

Mieke Vandromme